

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 343/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 15/2020 z 15. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 15/2020 z 15. apríla 2020 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 8. augusta 2019 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa ustanovení § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona a ostatným spoluobvineným pre trestný čin podplácania podľa ustanovení § 333 Trestného zákona, kde je trestné konanie orgánmi činnými v trestnom konaní vedené pod ČVS: PPZ-179/NKA-ST2-2019. Následne bolo sťažovateľovi uznesením ČVS: PPZ-25/NKA-ST2-2020 zo 4. februára 2020 vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa ustanovenia § 329 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve, pričom bola uvedená trestná vec uznesením z 18. februára 2020 spojená na spoločné konanie s predchádzajúcou trestnou vecou vedenou pod ČVS: PPZ-179/NKA-ST2-2019. Napokon uznesením ČVS: PPZ-24/NKA-ST2-2020 zo 6. marca 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa ustanovenia § 329 ods. 1 Trestného zákona a zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa ustanovení § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona a ďalšiemu spoluobvinenému pre trestný čin podplácania podľa ustanovení § 333 Trestného zákona, pričom aj uvedená vec bola uznesením z 19. marca 2020 spojená na spoločné konanie s vecou vedenou pod ČVS: PPZ-179/NKA-ST2-2019.

3. Z ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že v rámci trestného konania vedeného pod ČVS: PPZ-179/NKA-ST2-2019 bol sťažovateľ uznesením Špecializovaného trestného súdu z 11. augusta 2019 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 4. septembra 2019 vzatý do väzby podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Následne boli zamietnuté dve žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a v ďalšom štádiu

vedeného trestného konania bola väzba sťažovateľa predĺžená do 8. mája 2020. Sťažovateľ ďalej uvádza, že 25. marca 2020 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky návrh na zmenu dôvodov väzby podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku, návrh na predĺženie lehoty väzby podľa ustanovenia § 76 ods. 2 Trestného poriadku do 8. septembra 2020, pričom predložil aj svoje stanovisko k žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 12. marca 2020. Špecializovaný trestný súd uznesením zo 6. apríla 2020 rozhodol tak, že podľa ustanovenia § 76 ods. 3 Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 8. septembra 2020, podľa ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, podľa ustanovení § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, podľa ustanovenia § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal ponúknutú peňažnú záruku a podľa ustanovenia § 76 ods. 8 citovaného zákona zmenil dôvody väzby sťažovateľa tak, že ich rozšíril aj pre trestné činy, za ktoré je sťažovateľ stíhaný na základe uznesení ČVS: PPZ-25/NKA-ST2-2020 zo 4. februára 2020 a ČVS: PPZ-24/NKA-ST2-2020 zo 6. marca 2020, a tieto trestné veci boli spojené na spoločné konanie, tak ako je to uvedené v bode 2 odôvodnenia tohto uznesenia. Sťažnosť, ktorú sťažovateľ proti predmetnému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu podal, zamietol najvyšší súd podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietaným uznesením.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že v jeho väzobnej trestnej veci nepostupovali konajúce všeobecné súdy pri rozhodovaní o obmedzení jeho osobnej slobody v súlade s obsahom ním namietaného článku dohovoru, keďže si podľa jeho vyjadrenia orgány konajúce v jeho trestnej veci počas takmer desiatich mesiacov trvajúcej väzby sťažovateľa neujasnili relevantnú právnu kvalifikáciu skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Podľa mienky sťažovateľa nemusí byť právna kvalifikácia konania obvinenej osoby ustálená v začiatkoch trestného konania, teda krátko po vznesení obvinenia, avšak po desaťmesačnej väzbe a desaťmesačnom vyšetrowaní už nemôže obstať z hľadiska obsahu čl. 5 ods. 4 dohovoru stav, keď konajúce orgány zaujímajú rozdielne stanoviská k právnej kvalifikácii konania sťažovateľa. Sťažovateľ na tomto mieste upriamuje pozornosť na svoje primárne stanovisko, a síce že nikdy neovplyvňoval žiadne súdne rozhodnutia a nevyvíjal

aktivity, ktoré sú popisované v jednotlivých uvedených uzneseniach o vznesení obvinenia, preto všetky ďalšie úvahy o správnosti trestnoprávnej kvalifikácie jeho údajného konania majú teda iba teoretickú povahu v rámci posudzovania právnej kvalifikácie skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Sťažovateľ v tomto smere konkretizuje a dôvodí, že po desaťmesačnom vyšetrowaní a vypočutí dotknutých verejných činiteľov (sudcov a prokurátorov) možno jednoznačne konštatovať (aj keď len z teoretického hľadiska, pretože sťažovateľ popiera akékoľvek preberanie finančných prostriedkov), že orgánmi činnými v trestnom konaní nebola preukázaná žiadna súčinnosť konania sťažovateľa s verejnými činiteľmi. Je preto podľa názoru sťažovateľa nesporné, že právna kvalifikácia tak, ako je v súčasnosti orgánmi činnými v trestnom konaní nastavená vo vzťahu ku korupčnej trestnej činnosti, neobstojí a z teoreticko-právneho hľadiska by konanie sťažovateľa mohlo byť kvalifikované ako trestný čin nepriameho úplatkárstva podľa § 329 Trestného zákona, v krajnom prípade ako trestný čin podvodu, ako to v neposlednom rade tvrdí aj najvyšší súd v namietanom uznesení.

5. V ďalšom bode ústavnej sťažnosti sťažovateľ dôvodí, že aj vo vzťahu k ďalšej právnej kvalifikácii označenej ako zločin legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa ustanovení § 233 ods. 1 písm. a), b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) citovaného zákona nebol počas desiatich mesiacov vyšetrowania zabezpečený jediný procesne relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval naplnenie znakov označeného trestného činu konaním sťažovateľa.

6. V závere argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľ spochybňuje kvalitu odôvodnenia záverov konajúcich súdov, na základe ktorých boli v jeho prípade odmietnuté alternatívne prostriedky nahrádzajúce väzbu, keď podľa vyjadrenia sťažovateľa aj najvyšší súd, čo sa týka predmetnej otázky, iba odkázal na svoje v poradí prvé rozhodnutie zo 4. septembra 2019, teda uznesenie z počiatočnej fázy trestného konania, a na vágnu úvahu o bližšie nešpecifikovaných osobách, ktoré sa mali spolupodieľať na trestnej činnosti. V absencii vyčerpávajúcej odpovede na predmetnú otázku vidí sťažovateľ porušenie namietaného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

7. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, predmetné uznesenie najvyššieho súdu zrušil, prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

8. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel

žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa uplatnená proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu. Podstatou argumentácie sťažovateľa sú námietky o neustálení právnej kvalifikácie konania, pre ktoré je sťažovateľ stíhaný, ako súčasť jednej z materiálnych podmienok väzby, ktorou je existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu a tiež námietky o nedostatku odpovede na otázku možnej náhrady väzby miernejšími alternatívnymi prostriedkami vyplývajúcimi z Trestného poriadku.

13. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti trvania jeho väzby s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

15. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

16. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia najvyššieho súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, ani odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhovené alebo či mala byť väzba sťažovateľa nahradená alternatívnym opatrením. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (ktorú prezentuje sťažovateľ aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či najvyšším súdom prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu.

17. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania

o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015).

18. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 13 až 17 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

19. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, predovšetkým s tou jeho časťou, ktorej sa týkajú argumentačné námietky prezentované sťažovateľom v podanej ústavnej sťažnosti. V príslušnej pasáži odôvodnenia namietaného uznesenia najvyšší súd uviedol, že sa s námietkou, v rámci ktorej sťažovateľ argumentoval, že popísané korupčné skutky mali byť posúdené ako prečin nepriamej korupcie podľa ustanovení § 336 Trestného zákona, nestotožnil. Najvyšší súd v nadväznosti na to vysvetlil, že zo skutkových viet, ako aj z dosiaľ vykonaného dokazovania naozaj plynie podozrenie, že sťažovateľ si v súvislosti s obstaraním veci všeobecného záujmu (rozhodnutí vydaných v rámci trestných konaní vedených na Okresnom súde Martin, Okresnom súde Liptovský Mikuláš, Okresnom súde Žilina, na Krajskej prokuratúre v Žiline, na Krajskom súde v Žiline a na najvyššom súde) priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre iného (sčasti pre seba, ale hlavne pre sudcov špecifikovaných okresných súdov, krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj pre prokurátora špecifikovanej krajskej prokuratúry) prijal (od špecifikovaných obvinených sumu 59 000 € a od špecifikovaného obvineného sumu 30 000 €), žiadal a dal si sľúbiť úplatok (od špecifikovaného obvineného sumu 60 000 € a od špecifikovanej svedkyne sumu 20 000 €). Najvyšší súd konštatoval, že za takýchto okolností neexistuje pochybnosť

o správnosti právnej kvalifikácie skutkov ako trestného činu prijímania úplatku podľa ustanovenia § 329 ods. 1 Trestného zákona. Najvyšší súd v nadväznosti na to poznamenal, že pokiaľ v predchádzajúcom rozhodnutí najvyššieho súdu z 3. februára 2020 bolo v rámci obiter dicta uvedené, že príliehavejšou sa javí právna kvalifikácia podľa ustanovenia § 336 Trestného zákona (trestný čin nepriamej korupcie), toto stanovisko nebolo opreté o žiadnu relevantnú vysvetľujúcu právnu argumentáciu. Najvyšší súd v danom kontexte poukázal na judikatúru, podľa ktorej „ak páchatel' prijme alebo žiada úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, avšak koná bez súčinnosti verejného činiteľa, dopúšťa sa trestného činu nepriameho úplatkárstva podľa § 162 ods. 1 Trestného zákona, ak však úplatok prijme alebo oň žiada v súčinnosti s verejným činiteľom a pre neho, dopúšťa sa účasti na trestnom čine prijímania úplatku podľa § 10 ods. 1, § 160 ods. 1 a 3, prípadne § 160 ods. 2 a 3 Trestného zákona“ (R 32/1987). Ďalej v uvedenom smere najvyšší súd dôvodil, že pokiaľ ide o uznesenie Špecializovaného trestného súdu zo 7. februára 2020, na ktoré sťažovateľ poukazuje a v ktorom tento súd dospel k záveru vo vzťahu k spoluobvinenému sťažovateľa o nepoužiteľnosti právnej kvalifikácie podľa ustanovenia § 329 Trestného zákona, uznesením najvyššieho súdu z 13. februára 2020 bol takýto výklad výslovne odmietnutý s vysvetlením dôvodov, prečo sa zločinu podľa ustanovenia § 329 ods. 1 Trestného zákona môže dopustiť aj všeobecný subjekt. Najvyšší súd tak uzavrel, že sú vyšetované korupčné skutky kvalifikované správne ako trestný čin prijímania úplatku.

20. Vo vzťahu k naplneniu materiálnej podmienky väzby (dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu), pokiaľ ide o ustálenie právnej kvalifikácie pre vyšetované skutky kvalifikované ako trestný čin legalizácie príjmov z trestnej činnosti, najvyšší súd uviedol, že predmetom trestného stíhania sú viaceré legalizačné aktivity, kde na s. 12 odôvodnenia namietaného uznesenia popísal jeden zo zaistených listinných dôkazov preukazujúcich takúto aktivitu (zmluvy o pôžičke), podľa ktorého mal sťažovateľ v rokoch 2009 až 2017 špecifikovanej osobe hotovostne a bezúročne požičať finančné prostriedky v sume takmer 1,1 milióna €, ktoré mu mali byť vrátené v celom rozsahu nadobudnutím vlastníckeho práva k ornej pôde v špecifikovanej výmere. Pokiaľ ide o zodpovedanie otázky možnosti nahradenia väzby sťažovateľa niektorým z navrhovaných alternatívnych inštitútov

Trestného poriadku, najvyšší súd túto možnosť vylúčil, pričom dôvodil mimoriadnou závažnosťou vyšetrovanej trestnej činnosti a výsledkami vyšetovania, ktoré poukazujú na rozširujúci sa okruh osôb, ktoré sa mohli spolu so sťažovateľom podieľať na páchaní vyšetrovanej trestnej činnosti.

21. Vychádzajúc z bodov 19 a 20 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle (majú totiž logickú podobu, kde argumenty sú jasne vysvetlené a sú súčasne dostatočne zrozumiteľné), ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd v odôvodnení svojho väzobného rozhodnutia relevantným otázkam, formulovaným sťažovateľom v konaní o väzbe sťažovateľa, poskytol náležitú a presvedčivú odpoveď. Ústavný súd súčasne zastáva názor, že najvyšším súdom prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem (príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa väzobného rozhodovania) nijako nepopiera ich účel a zmysel a má teda z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu.

22. V konkrétnosti ústavný súd poznamenáva, že sa v žiadnom prípade nemôže stotožniť so stanoviskami sťažovateľa, ktoré v ústavnej sťažnosti predstrel, a síce s jeho tvrdeniami, že si konajúce súdy neujasnili relevantnú právnu kvalifikáciu skutkov, resp. že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná žiadna súčinnosť konania sťažovateľa s verejnými činiteľmi, a teda neexistuje žiaden relevantný podklad pre ustálenie vyšetovaných skutkov ako trestných činov prijímania úplatku, ďalej tiež s tvrdením, že v rámci vykonaného vyšetovania nebol zabezpečený jediný procesne relevantný dôkaz vytvárajúci podklad pre ustálenie právnej kvalifikácie vyšetovaného skutku ako trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti a napokon s tvrdením, že otázka možnej náhrady väzby sťažovateľa nebola najvyšším súdom náležite zodpovedaná. Ústavný súd na tomto mieste len v stručnosti poznamenáva, že sťažovateľovo subjektívne vnímanie a hodnotenie doterajších výsledkov dokazovania, keď podľa názoru sťažovateľa negatívne výpovede dotknutých verejných činiteľov (sudcov a prokurátorov) s definitívnou platnosťou vylučujú

preukázanie súčinnosti konania sťažovateľa s verejnými činiteľmi ako predpokladu pre ustálenie právnej kvalifikácie vyšetrovaných skutkov ako trestných činov prijímania úplatku, nepredstavuje dostatočný argument pre spochybnenie naplnenia jednej z materiálnych podmienok väzby (dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu, konkrétne trestného činu prijímania úplatku). Vo vedenom trestnom konaní sa totiž uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená v Trestnom poriadku, v zmysle ktorej ani jeden druh dôkazného prostriedku (s výnimkou zákonom stanovených prípadov – napr. vyšetrovanie duševného stavu – znaleckým posudkom dvoch znalcov) nemá vopred apriórne určenú dôkaznú silu a je teda vecou orgánov činných v trestnom konaní a konajúcich súdov, aby podľa svojho vnútorného presvedčenia, starostlivo a zároveň bez svojvôle obstarali a tiež hodnotili silu jednotlivých dôkazov (vrátane dôkazov obstaraných niektorou zo strán). Treba pritom povedať, že najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia sumár takýchto dôkazov preukazujúcich podľa jeho názoru naplnenie uvedeného potrebného definičného znaku (podozrenie z konania sťažovateľa v súvislosti s obstaraním veci všeobecného záujmu) náležite prezentuje (výpovede svedkov a spoluobvinených, zvukové záznamy a iné listinné dôkazy – napr. súvisiace trestné rozhodnutia a pod.). Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k ustáleniu právnej kvalifikácie vyšetrovaných skutkov ako trestných činov legalizácie príjmu z trestnej činnosti, kde najvyšší súd jasne poukazuje na jeden z viacerých relevantných dôkazov preukazujúcich podľa jeho názoru naplnenie definičných znakov označeného trestného činu (pozri bod 20 odôvodnia tohto uznesenia). Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o vágnosti, a teda nedostatočnosti argumentácie najvyššieho súdu, ktorou tento vylúčil možnosť nahradenia väzby sťažovateľa navrhnutými miernejšími alternatívami opatreniami, ústavný súd poznamenáva, že sa s týmto stanoviskom sťažovateľa nestotožňuje, keďže najvyšším súdom prezentovanú argumentáciu, aj keď stručnú, považuje za dostatočne výpovednú, ktorú treba podľa jeho názoru vnímať v kontexte celkového odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktorého obsah dostatočne konkrétnym spôsobom ilustruje jednak závažnosť vyšetrovaných skutkov, ako aj sofistikovanosť vyšetrovanej trestnej činnosti vypovedajúcej o širokej štruktúre väzieb jednotlivých aktérov s predpokladom rozširovania okruhu obvinených.

23. Ústavný súd tak uzatvára, že sa najvyšší súd posúdením sťažovateľovej väzobnej veci zaoberal dostatočne náležite a primerane zodpovedal jeho relevantné argumentačné námietky.

24. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

25. S ohľadom na uvedené bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu